

[Stats- og udenrigsministeren.]

refererende sig dertil. Imidlertid er det ægyptiske forslag formentlig indhentet af begivenhederne, og efter at Storbritannien og Frankrig har indbragt sagen for sikkerhedsrådet, kan det ikke længere betragtes som aktuelt. Regeringen har afgivet et svar til den ægyptiske regering af dette indhold.

På konferencen i London den 19.—21. september var de delegerede enige om, at forslaget var for ubestemt til at frembyde brugeligt grundlag for en drøftelse.

Jeg har sagt det tidligere, og jeg vil gerne gentage det, at det i hele denne sag har været den danske regering magtpåliggende at opretholde et nært samarbejde med den norske og svenske regering, og vi hilste det derfor med tilfredshed, at den svenske udenrigsminister efter modtagelsen af indbydelsen til den 2. Londonkonference indkaldte til et møde mellem de tre skandinaviske landes udenrigsministre forrige søndag, den 16. september. På mødet var der, som det vil være bekendt fra communicateet, enighed om, at Suezspørgsmålet nu havde udviklet sig således, at det burde forelægges De Forenede Nationer, og der var ligeledes enighed om, at de tre regeringer ikke var rede til på forhånd at tage standpunkt til den foreslåede plan om en brugerorganisation, men at udenrigsministrene i ønsket om at bidrage til en undersøgelse af alle muligheder for at tilvejebringe en fredelig løsning af konflikten ville foreslå deres regeringer at modtage indbydelsen til konferencen i London.

Da konferencen åbnedes den 19. september, viste det sig hurtigt, at der på denne konference ligesom på den første var et overvejende ønske om at løse Suezspørgsmålet ved fredelige midler ad forhandlingens vej.

I mit indlæg under, hvad man vel kunne kalde generaldebatten, betonedede jeg først, at Danmark som andre lande stærkt misbilligede den ægyptiske regerings brud på den koncession, der i sin tid var givet Suez-

kanalkompagniet. Jeg sagde, at vi ikke fandt det retfærdiggjort, at præsident Nasser beslaglagde kanalen uden forhandling med andre interesserede lande, og at vi dybt beklagede, at et medlem af De Forenede Nationer havde fundet det rigtigt i en sag af så stor betydning for hele verden at foretage et skridt af den art, der her var tale om. Videre fremhævede jeg, at regeringen vedblivende fandt 18 magts forslaget retfærdigt og rimeligt, og at den derfor meget beklagede præsident Nassers afvisende holdning. Dernæst understregede jeg, at i arbejdet for en ny ordening omkring Suezkanalen måtte intet foretages, der med rette kunne fortolkes som en mangel på respekt for Ægyptens suverænitet og dets legitime interesser, og at konflikten burde løses uden magtanvendelse. Jeg udtalte som den danske regerings mening, at tiden nu var kommet, da sagen burde forelægges for De Forenede Nationer, og at det under disse omstændigheder ikke efter dansk skøn anbefalede sig at følge det ægyptiske forslag af 10. september. Hvad angik problemet om oprettelse af en brugerorganisation, udtalte jeg, at det under hensyn til Ægyptens holdning vel næppe var gør ligt at skabe en sådan organisation som et hjælpemiddel til at lette selve trafikken gennem kanalen, men at det på den anden side var en naturlig ting for de lande, der bruger kanalen, at slutte sig sammen i et fællesskab for at varetage deres interesser. Denne sammenslutning burde stå åben ikke blot for de 18 lande, der var repræsenteret på konferencen, men også for andre. Efter den danske regerings mening, fortsatte jeg, kunne en sådan sammenslutning have mange praktiske formål, f. eks. at træffe forberedelser til anvendelsen af andre forsyningslinier end den gennem kanalen og muligvis også at indsamle oplysninger fra brugerlandene og forelægge dem for et FN-organ, der måtte blive oprettet. Herved tænkte jeg på muligheden af, at FN ville nedsætte et udvalg eller lignende for at søge en løsning på konflikten. Til slut sagde jeg, at hovedresultatet af den 2. Londonkon-